

יש שם המון קישוטים וסרטים
תלויים על כל העצים הגדולים.
בואו ואספר לכם הכל על המסיבה
שהיתה אז בקרחת היער הקסומה.

בקרחת היער היפה והקסומה
יש מסיבת חיות פעם בשנה.
החיות עורכות סעודה גדולה
וכל אחד מביא כיבוד טעים לארוחה.

הנה מגיעות כל החיות...

"ארנב ארנב", קראה הקופה, "מה הבאת לאכול במסיבה?"
מר ארנב קיפץ הלוך ושוב, "עוגת גזרים!" ענה בלי לחשוב.
"ואת יקירתי, גבירתי הקופה, מה הבאת לאכול במסיבה?"
גברת קופה נייערה את העץ הגדול, ושק בננות נחת על האדמה בקול.

"סנאי קטן, סנאי קטן, הבאת משהו?" שאל דורבן.
סנאי קטן פרס את זנבו המקסים, "זו אינה מסיבה בלי הר
של אגוזים! ומה איתך, חברי הדורבן, הבאת לנו משהו-
גדול או קטן?" מר דורבן נייער את קוציו הארוכים, מתוכם
יצאו גרגירי יער אדומים.

"גברת תרנגולת!" קראה הפרה, "הבאת משהו, או שעודך ישנה?"
"אינני ישנה! גבירתי הפרה! הבאתי שק מלא ובו חיטה ושעורה.
"ואת, חברתי, פרה יקרה, מה הבאת לנו לאכול במסיבה?"
פרה עפעפה בריסיה הארוכים, מתחתיה סלט ירקות ירוקים.

"צב יקר", קרא קרנף, "הספקת להכין דבר מה?"
"בוודאי ידידי, איזו שאלה! זו אינה מסיבה בלי עוגת שוקולד חמה! לרוב אני
מודה שאכן אני צב, אבל העוגה שלי עוקפת את זו של מר ארנב". קרנף רק חיך
והשתטח על העשבים, מוריד מגבו את הסיר והעצים הכבדים.
"עוד נראה בקשר לעוגה" קרא ארנב, "אני מציע להתחיל בסעודה מיד עכשיו!"

ישבו כולם במעגל גדול
ושפע אוכל מכל וכל
והסיר על האש וערמת העצים
מוכן לבשל מטעמים נפלאים.
הציפורים הצטרפו במקלה גם לשיר
וארנב רקד עם דורבן וסנאי.

מר צב ריקד מצד לצד, והבחין פתאום במשהו מאחורי שריון הגב.
היה זה מר שועל, לידו שמיכה עגולה, ובידו חבל ארוך.
כולם ידעו שכך בכל שנה אותו דבר
מר שועל לא הביא כלום למסיבה ורק אכל.
והנה כך הוא שם בצד עומד ומסתכל
מה יש הפעם לאכול? הוא את עצמו שואל
אבל כולם רצו לדעת על החבל, השמיכה
מה מסתיר אדון שועל? היתה שם סקרנות גדולה.

אז הסתדרו כולם הם בשורה לפני הסיר

הפנו אליו פניהם והחלו לשיר:

"אדון שועל אדון שועל,

עם חבל ושמיכה.

כולנו כבר יודעים

שזאת ההצגה שלך.

תמיד לוקח, לא נותן

חושב על טובתך.

אדון שועל אדון שועל,

אין לנו פנאי לך.

הרם את השמיכה עכשיו

או לך לדרכך!

שועל צמצם עוד יותר את עיניו הצרות והסתכל באחרים.
"חבריי, חבריי, אתם כל- כך טועים. כי בידי כאן יש את הדבר הכי טעים.
כשארים את השמיכה אתם תודו לי אז, ולגיבור היער תהפכו אותי מיד.
בעבר אמנם שיקרתי ורק באתי לאכול, אבל מה שכאן תפסתי מפצה הוא על הכל".
אמר מר שועל ומשך בידו את השמיכה הגדולה שכבר התחילה להתנדנד,
וגילה לעיני כל החיות... שלושה ילדים קטנים! קשורים זה לזה בחבל, שהחזיק בידו.
"וואו, מה אלה? איזו מהומה!" קרא מר צב ופיו נפער לאדמה.
"שערורייה, תדהמה, איני מאמינה!", ריחפה קצת תרנגולת כדי לראות שלא חלמה.

"שחרר אותם מיד" אמר קרנף הטוב, והתקרב גם הוא כדי לראות מקרוב.
"לא יכול להיות!" קפץ ארנב והתנשם, והגיע כבר מהר את החבל לכרסם.

עמד אז מר שועל אל מול כל שאר החברים, כי רצה להסביר להם כמה עניינים.

"חבריי, חבריי, שוב אתם טועים!

כי בני אדם אתכם כל יום ורגע הם אוכלים.

אני שועל יודע וגם חי ליד הכפר

ראיתי את הכל, וזה עולם נורא, אכזר.

פרה, כמוך אוכלים כל יום מיליונים, אלפים

ועלייך תרנגולת פעמיים לא חושבים.

ביצים וגם חלב, הכל מכם לוקחים.

מחבריי עשו כבר צעיפים וכובעים.

כלובים ועוד כלובים, תרנגולות, חזרזירים,

כמות שלא אכל אף שועל עוד בחיים.

אז היום נאכל נשתה, שלושה ילדים קטנים!

היום נשיר נרקוד, היום נהיה שמחים

כי אנחנו פה ביער רק בינתיים בטוחים."

"לא!" נשמעה צעקה מאחורי מר שועל, היה זה אחד הילדים.
"מר שועל, וגם כל החיות, אני רוצה שתדעו- שאצלי בבית אף פעם לא אוכלים חיות".
נשמעה מהומה בין כל החיות, עד שצעק שועל "שקט! אתה אולי עוד ילד, אתה אולי תמים, אבל אני שועל, לך לא מאמין".
"וגם אריה אוכל חיות!" קראה בקול הילדה הקטנה.
"אריה אוכל כי הוא חייב", משריונו אמר הצב.
שועל לקח עוד רגע כדי לחשוב ואז המשיך,
"שומעים אתם שומעים, הם בכלל לא חייבים. שלא כמו האריה, ובכל זאת חיות אוכלים. כי האריה אולי ימות אם לא יאכל חיות,
אבל הם עוד יכולים שנים רבות לחיות".
"אבל אמרתי לך מר שועל, "המשיך הילד, "שאצלי בבית לא אוכלים חיות".
"הקשב נא לי ילדון עכשיו כי כך שועל פועל. אנחנו נעשה מיד עסקה אם צדק יש. אני שועל חכם מכל וכלל איני טיפש, רוצה אני
בשתי עיני לראות מה מתרחש. קח אז את כולנו לביתך ונסתכל- ואם חיות אתם אוכלים נחזיר אתכם ונבשל".
"מסכים?" שאל השועל את הילד בחיוך ערמומי.
"כן!", אמר הילד, "אני אקח אתכם לבית שלי, ואתם תראו בעצמכם, שבכלל לא אוכלים חיות".
כל החיות הסכימו, ומר שועל תפס שוב בחבל והוליך את שלושת הילדים, לפי הדרך שהסביר לו הילד, והשאר בשיירה ארוכה
מאחוריו.

והם שרו בדרך וניגנו בחליל
והשמש שקעה והלילה התחיל
עד שראו אור בחלון ושער עץ קטן
ולא יכלו לטעות שזה ביתם של בני אדם.

וכך הלכה החבורה מעל גשרים ונהרות
הישר מהמסיבה כדי לחקור וגם לראות
מתוך קרחת היער הקסום והירוק
לבית בני האדם שהיה מעט רחוק.

"לכאן", קרא הילד, והוביל את כולם מתחת לחלון המטבח הגדול, "התכופפו כולם!" אמר, וכל החיות הסתתרו מתחת לאדן החלון ובמרכז השועל הערמומי, והציצו בעיניהן אל תוך הבית. ארנב טיפס על צב, וסנאי על פרה. וקופה מן העץ הגבוה נתלתה. וכולם חיכו בשקט ובדממה, לראות את האמת ואת מה שקרה.

הם ראו שולחן אוכל ערוך ומוכן, ריחות הבישול דגדגו באפם, מצד לצד הזיזו את השפם, ושוב מבטם כמקודם נדהם.
הנה כאן יש משפחה שכזאת, שולחן עמוס כל טוב ואף לא זכר לחיות.
היו מאכלים צבעוניים ויפים, מלאי חיים, ועוד מיני מאפים.
פשטידות, מרקים, אפונה ועדשים, ועוד המון דברים טובים שהם פשוט לא מכירים.
אמא התקרבה עם כפפות לתנור, ושרה בקול נעים וברור:
"אנחנו אוהבים את פרסי החתול
ואת רוקי הכלב
ובעציץ יש שבלול!
גם אותו אוהבים
את כולם את כולם
כולם מביאים רק אהבה לעולם.
בכל יום מכינים ארוחה טעימה
יש שפע באדמה, בעצים ובגינה.
תמיד יש כל כך הרבה לאכול
ואף אחד לא צריך לסבול.
כולם חברים, כאן כולם רצויים
והלוואי כך נהיה
כולנו לעולמים".

כך קרה ביער ירוק אי שם,

ומאז את המסיבה עורכים בבית בני האדם.

אז הקשיבו ילדים

אם בביתכם אוכלים חיות

אנחנו לא תמיד חושבים

אולי לא כך חייב להיות.